

ORDINUL
IEPURILOR REGALI
★ DIN LONDRA ★
EVADAREA DIN TURN

SANTA MONTEFIORE
SIMON SEBAG MONTEFIORE

Ilustrații de Kate Hindley

Scumpei noastre fiice, Lily

GALERIA LUI SHYLO

VARZĂ

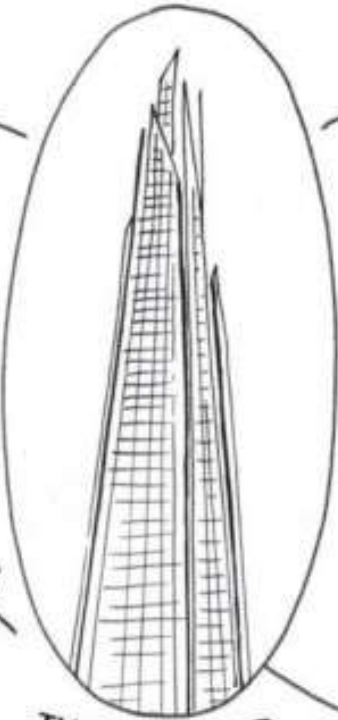
FERMA

VIZUINA LUI HORATIO

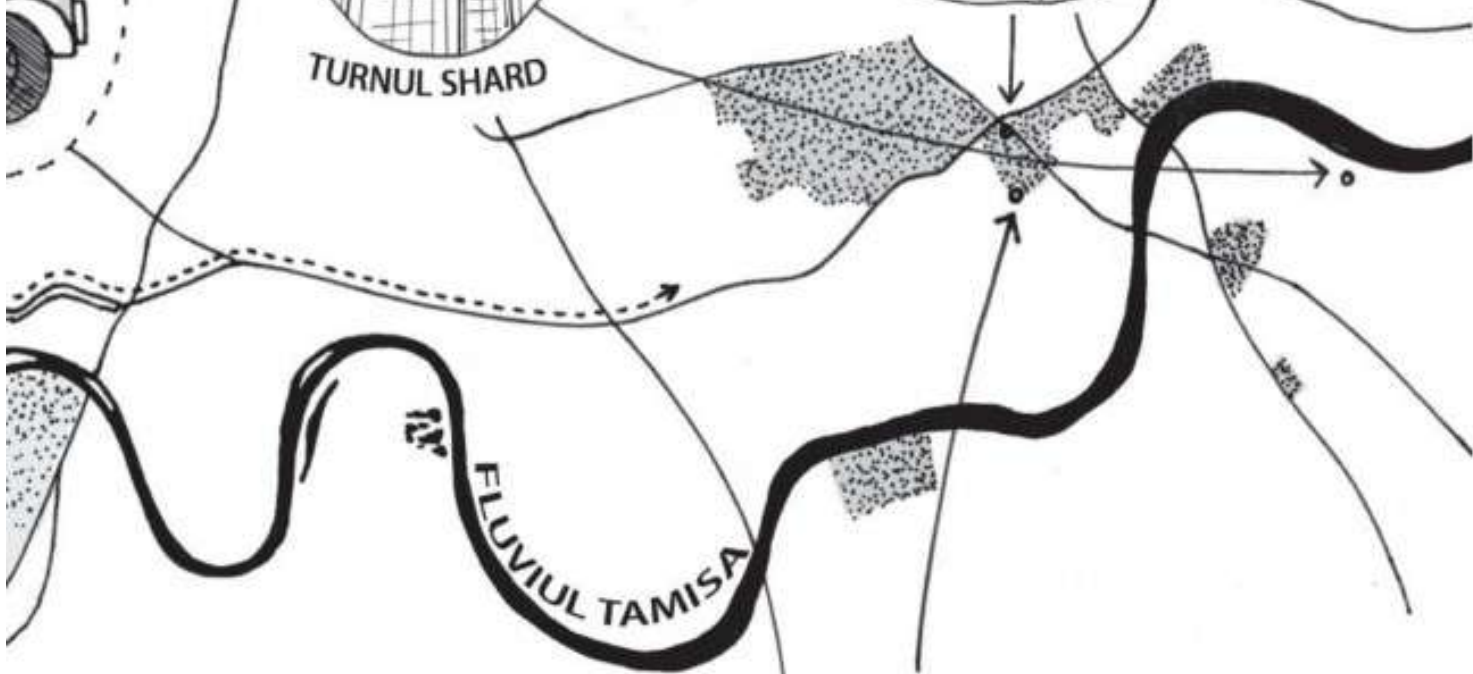

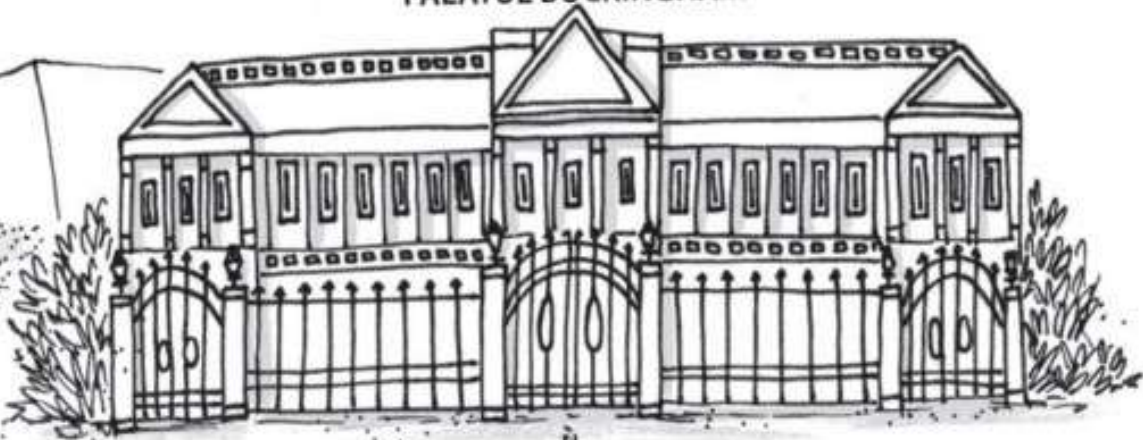

TURNUL SHARD

SALCIA PLĂNGĂTOARE DIN GREEN PARK

PALATUL BUCKINGHAM

CARTIERUL GENERAL AL IEPURILOR REGALI

REGATUL IEPURILOR

iepuroi — iepure masculin

câmpelan — iepure de țară

iepuraș — pui de iepure

iepuroaică — iepure femelă

Sprinter — iepure isteț, mare și puternic

Urecheat de prerie — iepure american

Bocănit — iepure din Trupele speciale de comando

CAPITOLUL 1

Se împliniseră șase săptămâni de când Shylo Coadă-Arămie părăsise mica fermă de la țară, pe care o numea casă, și plecase în misiune să-i găsească pe Iepurii Regali din Londra; șase săptămâni *lungi*. La țară doi iepuri îi duceau tare mult dorul. O întâmplare norocoasă avea să-i facă să se găsească în curând unul pe altul...

Horatio, iepuroiul bătrân și înțelept, stătea în fotoliul său jerpelit, citind ziarul pe care îl „împrumutase“ din tomberonul fermierului Plugaru. În vizuină era cald pentru că era vară, iar în tunel adia un miros de iarbă dulce și de pin din pădurea de deasupra. Dar Horatio se simțea singur.

În astfel de momente, gândul îi zbura la Shylo. Pe vremuri, micul iepuraș venea la Horatio să asculte povești din folclorul iepuresc. Aici, în această vizuină, Shylo avusese ocazia să afle despre Marele Imperiu Iepuresc din trecut

și despre ordinul secret al Iepurilor Regali care încă trăiau sub Palatul Buckingham și protejau Familia Regală, iar lui Horatio îi făcuse plăcere să-l învețe. Apoi a urmat descoperirea complotului împotriva Reginei, pus la cale de un grup de superșobolani numiți Ratzi, și Horatio l-a trimis pe Shylo la Londra. Misiunea lui? Să-i avertizeze pe Iepurii Regali și să-i ajute să dejoace complotul.

Horatio bănuise de mult că, deși Shylo era un biet iepure de la țară, mic și plăpând, cu privirea sașie, avea o inimă curajoasă. Și micul iepuraș devenise erou, așa cum bănuise Horatio că se va întâmpla.

Bătrânul iepuroi a oftat și a încercat să se concentreze pe lectura ziarului, dar, știind că Shylo nu mai venea să-l viziteze, se simțea cu inima grea și ciudat de neliniștit.

Chiar atunci, Horatio a auzit mersul ușor al unor lăbuțe sovăielnice care coborau prin tunel spre vizuina lui. A lăsat ziarul în jos și a mijit ochii.

— Cine-i acolo?

Horatio a început să mârâie, s-a ridicat din fotoliu și a pus laba pe baston, scoțând sabia secretă care era ascunsă în el. Pe vremuri, Horatio fusese Iepure Regal și abia reușise să scape cu viață din ghearele Haitei de corgi fioroși, pierzându-și jumătate dintr-o ureche și alegându-se cu o mulțime de cicatrici. Acum, la această fermă liniștită, departe de Londra, era mereu atent și cu ochii în patru.

A adulmecat aerul. Nu mirosea a câine, ci a iepure.

Mersul grăbit se auzea tot mai tare, apoi s-a oprit în gura vizuinei lui Horatio. S-a auzit un bocănit ușor, căci iepurii bat politicos cu laba din spate când sosesc undeva.

— Mă scuzați, spuse o voce feminină blândă, ca un tors de pisică. Îl caut pe Horatio.

Apoi o iepuroaică de culoare cafenie, mică și neliniștită, a apărut țopăind în lumină.

Horatio și-a vârât sabia la loc în baston și a privit-o curios. Avea ochii mari, de culoare arămie, nasul lung și elegant, urechile late. Horatio mai văzuse acele urechi undeva.

— Dumneata trebuie să fii mama lui Shylo, spuse el.

În timp ce iepuroaica îl măsura din priviri pe Horatio, ochii ei mari și arămii s-au făcut și mai mari. Era un iepure uriaș, cu totul altfel decât iepurii de la țară cu care era ea obișnuită. Una dintre urechi părea să-i fi fost ruptă de niște colți, îi lipsea o labă din spate, iar laba stângă din față îi era înfășurată într-un bandaj. Șefii Galeriei ziceau că Horatio era nebun și periculos și doamna Coadă-Arămie și-a dat seama de ce ei se temeau de el, dar *ea*, nu. Dacă el era prietenul lui Shylo, știa că n-avea motiv să se teamă.

— Te rog, ia loc, îi spuse el întorcându-se la fotoliul său și vocea nu i-a mai sunat ca un mârâit, ci ca un tors blând, de pisică. Acum știi de la cine a moștenit Shylo

curajul. Numai un iepure foarte curajos îndrăznește să se aventureze în partea mea de pădure.

A zâmbit și ochii i-au sclipit în spatele ochelarilor.

Doamna Coadă-Arămie s-a simțit mai puțin înfricoșată. S-a apropiat lipăind pe podea și s-a așezat pe fotoliul din fața lui Horatio.

— Shylo nu e foarte curajos, spuse ea și zâmbi cu duioșie gândindu-se la iepurașul ei stângaci și neîndemânatic. Am crezut că l-au mâncat șobolanii, dar apoi am primit un bilet de la el și asta.

A băgat laba în buzunarul cardiganului și a scos o medalie. Discul de aur a strălucit puternic în lumina lămpii și Horațio a văzut clar simbolul special al Iepurilor Regali: o coroană cu două de urechi de iepure răsărind din ea.

— Am descoperit jurnalul lui Shylo ascuns sub saltea. Așa te-am găsit.

S-a uitat cu sfială la bătrânul iepuroi.

— Se pare că fiul meu ține foarte mult la dumneata.

Horatio s-a întins și a luat medalia. A studiat-o cu atenție.

— Speram să-mi spui ce înseamnă, adăugă ea.

Horatio și-a scos ochelarii. S-a uitat la doamna Coadă-Arămie și a văzut speranță în ochii ei mari și triști.

— Scumpă doamnă Coadă-Arămie, zise el cu amabilitate, acesta este Ordinul Iepurilor Regali din Londra.

Doamna Coadă-Arămie a scos un mic strigăt de uimire. Auzise de legendarii Iepuri Regali, dar nu crezuse că mai existau.

— Dar cum e cu putință?

— Pentru că Shylo este un iepuraș isteț și curajos, spuse Horatio. L-am trimis la Londra să-i avertizeze pe Iepurii Regali în legătură cu un complot pus la cale împotriva Reginei și el a reușit acolo unde mulți ar fi eșuat. Nu doar că a ajutat la deșeurarea complotului, dar a și fost invitat să devină membru al ordinului lor secret. Ai motive să fii foarte mândră de fiul dumitale, spuse el.

— Shylo al meu? Iepure Regal? repetă ea uluită.

— Întocmai.

Horatio i-a înapoiat medalia. Figura lui a căpătat un aer serios.

— Dar trebuie să păstrezi secretul, o avertiză el.

Doamna Coadă-Arămie a clătinat din cap.

— N-am să spun nimănui.

S-a uitat lung la medalie și Horatio a văzut că ochii îi străluceau de mândrie.

— Lui Shylo îi plăcea să vină aici și să asculte povești despre Marele Imperiu Iepuresc, șopti ea cu duioșie. Dintotdeauna a fost curios să afle ce e în lumea asta largă. În timp ce ceilalți copilași ai mei se ceartă mereu, ținându-se de șotii, Shylo nu voia decât să scrie și să citească.

Privirea i-a poposit pe rafturile cu cărți.

— Nu-i de mirare că-i plăcea să vină aici.

— Shylo a fost un învățacel care mi-a adus multe satisfacții, spuse Horatio gânditor.

— Mă întreb, ți-ar fi cu supărare dacă mi-ai povesti și mie câte ceva despre Marele Imperiu Iepuresc și Iepurii Regali din Londra? M-ar ajuta să înțeleg ce face Shylo la Londra și, continuă ea cu voce sfioasă, m-ar ajuta să mă simt mai aproape de el.

— Mi-ar face plăcere, spuse Horatio ridicându-se din scaun cu o energie pe care n-o mai simțise de când Shylo îl vizitase ultima oară.

S-a dus șontâc-șontâc spre raftul cu cărți și a luat de-acolo o carte imensă.

— Totul e aici, spuse el cu nasul zvâcnind de satisfacție la mirosul de piele și hârtie veche. Am să-ți împărtășesc și dumitale așa cum i-am împărtășit lui Shylo.

S-a așezat și a deschis cartea pe genunchi, apoi i-a zâmbit doamnei Coadă-Arămie; un zâmbet care cuprindea în el bucuria de a citi, dragostea de istorie și încântarea de a avea în sfârșit companie.

— Viața e o aventură, spuse el deschizând la prima pagină. Orice e posibil pe lumea asta, cu voință și noroc, un morcov proaspăt, un nas umed și un dram de curaj nebun! Să-ncepem.

CAPITOLUL 2

Sus, în cel mai înalt punct al faimosului zgârie-nori din Londra numit Shard, s-au adunat Ratzii. Erau cu sutele. O fojgăială scăpărătoare de spinări lucioase, cozi rozalii, gheare negre și colți galbeni, și o duhoare înfiorătoare: hamburgeri mucegăiți, sosuri acrite, ouă stricate și părțuri puturoase.

Poate vă gândiți că vârful Turnului Shard este un loc mult prea distins pentru ca șobolanii să-și aibă birourile acolo. La urma urmei, acest zgârie-nori se înalță cu mult deasupra celorlalte clădiri, ca un pumnal de sticlă scânteietor ce împunge cerul Londrei. Într-adevăr, este atât de ascuțit și atât de înalt, încât ar trebui să i se spună *împunge-nori*, nu *zgârie-nori*! Dar ați avea dreptate: este *mult* prea distins pentru niște simpli șobolani. Numai că Ratzii nu sunt niște simpli șobolani. Ei sunt mai abili și mai vicleni și, în loc să mișune prin gunoaie și canale ca

niște banali șobolani, scotocesc pe internet ca să urzească rețele de minciuni și ură. S-ar putea spune că sunt niște rozătoare digitale.

Biroul unde s-au adunat acum era alb, făcut numai din sticlă și marmură, și oferea o superbă priveliște asupra Londrei. Se puteau vedea domul catedralei St. Paul, fațada cu ceas a Big Ben-ului, cercul perfect al Ochiului Londrei și tribunele stadionului Wembley. Și da, undeva, prin pâcla orașului, se zărea Palatul Buckingham. La etajele de mai jos, își făcuseră bârlog în birourile luxoase ale megacorporației media, BubbleNet, care era deținută tot de stăpânul internetului, Papa Ratzî. În timp ce oamenii își vedeau de treburile lor în orașul de la poalele Turnului, ei habar n-aveau că acolo sus trăia o colonie de superșobolani care unelteau pentru a arunca lumea în haos.

Acum, Ratzii stăteau și se uitau la ecranele uriașe pe care se vizualizau toate canalele deținute de Papa. Așteptau. Aveau camere foto cu obiective lungi, telescopice — atâr-nate de umăr —, căști audio prinse la ureche și câte un smarphone sau o tabletă de ultimă generație; treaba Ratzilor era să înregistreze imagini și întâmplări cu care să alimenteze internetul în pofta lui neostoită de a devora inimi și suflete de oameni. Unii celebri, alții deloc celebri și alții cei mai celebri dintre toți: Familia Regală. De fiecare dată când Ratzii izbuteau să fure ceva privat, furau de fapt o fărâmbă din

sufletul acelei persoane și, făcând asta, își sporeau propria lor putere. Vedeți voi, Ratzii erau lacomi de fericire — fericirea *altora*. Cu cât creau mai multă mizerie în lume, cu atât se simțeau mai puternici și cu atât Papa Ratzii era mai încântat de ei (fericirea lui Papa Ratzii era singura fericire pe care o acceptau).

Ratzii încercau să arate respectabil cât timp așteptau nerăbdători să audă ordinele puternicului și înfricoșătorului lor stăpân, dar a arăta respectabil era o treabă imposibilă pentru un Ratzii. Se scărpinau, trăgeau părțuri și scrâșneau din fălcile proeminente, care erau destul de puternice ca să sfarme cel mai tare os, transformându-l în pulbere.

Niciunul dintre ei nu-l văzuse vreodată pe Papa Ratzii. Era un mister terifiant. Unii și-l imaginau ca fiind un guzgan bătrân și cărunt, cu blana zbârlită, alții drept un șef tânăr, fără scrupule. În orice caz, el conducea un imperiu care controla smartphone-uri și motoare de căutare, sateliți și ecrane, peste tot în lume.

Un lucru știau sigur: era plin de cruzime. Dacă te uitați mai atent la adunarea de rozătoare, înțelegeai de ce. Fiecărui șobolan îi lipsea câte ceva. Unii își pierduseră câte un ochi, vârful cozii, câte o gheară. Alții aveau doar o jumătate de ureche. Cei mai nefericiți aveau doar trei labe. Niciunul dintre ei nu era întreg.